

vena, nemusel by ho snad po velmi dlouhou dobu vykliditi a žalobkyně by mohla utrpěti škodu, jejíž náhrady by vůbec nemohla od žalovaného dosáhnouti. Nelze tudíž v souzeném případě mluvit o zadržovacím právu žalovaného ve smyslu § 471 obč. zák.

§ 409 c. ř. s. praví jen, že v rozsudku jest určiti lhůtu ku plnění a že tato lhůta jest čtrnáctidenní, není-li v zákoně jinak ustanoveno. Není tedy zákonem předepsáno, že čtrnáctidenní lhůta musí býti uvedena již v žalobě, a jest proto bez dalšího přípustno, by žaloba ponechala stanovení lhůty soudu. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Zadržovací právo pro náklad a škodu nemá tu podle §§ 471, 1109 a 1440 obč. zák. místa. Co do námítky, že žaloba byla neúplná a neurčitá, poukazuje se na důvody prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

### D ů v o d y:

Usnesení obecního zastupitelstva ze dne 27. července 1929, podle něhož místnosti, jichž vyklizení a odevzdání se žalobkyně domáhá, byly dány do pachtu, bylo zrušeno usnesením nadřízeného správního úřadu. Tím odpadl právní důvod užívání pro žalované, a domáhá se proto žalující městská obec vyklizení a odevzdání místností právem. Ale dovolání ani jinak není v právu. Zrušením usnesení obecního zastupitelstva rozhodnutím nadřízeného správního úřadu nebyl změněn důvod odevzdání, a není proto pochyby, že jde o věci v nájem (v pacht) vzaté, jež podle § 1440 obč. zák. nemohou vůbec býti předmětem zadržování ani započtení. Neprávem odvolává se dovolání na ustanovení §§ 877 a 1447 obč. zák., neboť o žádný z těchto případů nejde, nýbrž jde prostě o to, že odpadl právní důvod pro užívání místností, jichž vyklizení a odevzdání se žalobkyně na žalovaných domáhá právě z tohoto důvodu jako jejich vlastnice. Pokud dovolání v této souvislosti tvrdí, že by žalující obec měla vrátiti i činži, přezírá, že za to žalovaní užívali a užívají místností, o které jde. Dovolání posléze neprávem opakuje výtku, že v žalobní prosbě nebyla uvedena pariční lhůta, a stačí v této příčině odkázati k tomu, co na její vyvrácení uvedl již odvolací soud.

### Čís. 11638.

**Dopis, v němž zůstavitel sděluje, že učinil poslední pořizení a že v něm učinil určitý odkaz (třetí osobě) — není dovětkem.**

(Rozh. ze dne 4. května 1932, R II 156 32.)

V dopisu ze dne 24. dubna 1927 sdělil zůstavitel Leopoldině K-ové, že ve své závěti ze dne 23. dubna 1927 ustanovil universálními dědici své syny a že jim uložil vyplatiti odkaz 50.000 Kč nezl. synovi adresátky Františku K-ovi. Návrh Leopoldiny K-ové, by listina ze dne 24. dubna 1927 adresovaná navrhovatelce a podepsaná zůstavitelem, byla prohlášena jako poslední pořizení, p o z ů s t a l o s t n í s o u d zamítl. R e k u r s n í s o u d na-

padené usnesení potvrdil. **D ů v o d y :** Mylný jest názor stěžovatelky, že listina, o niž jde, jest dovětkem. Z obsahu listiny jest zřejmo, že jest dopisem adresovaným stěžovateli; jest sice vlastnoručně zůstavitelem psána ale není obsahu konstitutivního, nýbrž jen sdělovacího, neboť jím oznamuje zůstavitel adresátce, že učinil poslední pořízení ze dne 23. dubna 1927 a že v tomto testamentu zřídil odkaz pro syna adresátky, stěžovatelky, a současně sděluje obsah onoho odkazu. Ustanovení odkazu obsahuje tudíž jiná listina, než onen dopis obsahu pouze uvědomovacího o obsahu onoho odkazu. Ostatně testament onen nebyl vůbec prohlášen a v pozůstalostních spisech není o něm zmínky. I když tudíž v dopisech jest obsah odkazu uveden, není podle svého obsahu dovětkem, odkaz zřizujícím, nýbrž jen sdělením a informací o jiné konstitutivní listině. Proto nelze s tímto dopisem naložiti jako s dovětkem ve smyslu §§ 61 a 180 nesp. ř.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

### **D ů v o d y :**

Dovolací rekurs, jehož oprávněnost bylo zkoumati jen s hlediska § 46 odst. (2) zákona čís. 100/31 Sb. z. a n., nemá opory v tomto ustanovení zákona, neboť neobstojí výtky, že jest napadené usnesení stíženo nezákonností. Nižší soudy správně rozpoznaly, že zůstavitelovo prohlášení ze dne 24. dubna 1927 předložené stěžovatelkou není podle svého obsahu projevem poslední vůle zůstavitelovy, jak má to na mysli ustanovení § 552 obč. zák., a že není ani náčrtem takového projevu, nýbrž že jest prostým sdělením zůstavitele stěžovatelce o tom, že zůstavitel takový projev učinil písemně dne 23. dubna 1927. Není-li tu posledního pořízení, nebylo ani pro pozůstalostní soud důvodu, by zahájil řízení podle § 180 nesp. říz. a neměl ani důvodu, by konal šetření, zda předložená listina nevyhovuje předpisům posledního pořízení podle § 585 obč. zák., nanejmeně ani nebyli stěžovatelkou ani pojmenováni svědci takového pořízení. Rozhodnutí čís. 6437 sb. n. s. dovolává se stěžovatelka neprávem, neboť jeho předpoklady tu nedopadají.

### **Čís. 11639.**

**Do usnesení soudu, jímž bylo odepřeno opatrovnické schválení prohlášení nezletilců, jímž postupují knihovní pořadí svých dědických podílů na otcově nemovitosti, není oprávněn manželský otec k rekursu ani v zájmu dětí, ani v zájmu vlastním.**

(Rozh. ze dne 4. května 1932, R II 162/32.)

**O p a t r o v n i c k ý s o u d** schválil prohlášení nezletilců o postupu přednosti, podle něhož nezletilci postupovali před svým zástavním právem, zajišťujícím na otcově nemovitosti jejich dědické podíly, přednost pro pohledávku záložny. K rekursu opatrovníka k činu **r e k u r s n í s o u d** zamítl žádost nezletilců o schválení jich prohlášení postupu přednosti.

**N e j v y š š í s o u d** odmítl dovolací rekurs otce dětí.